

Tämä ei oikeastaan ole novelli, vaan pidemmän kirjoituksen "intro". Ensimmäinen kirjoitus vuosiin, joten pitäähän sitä jotain saada arvoteltavaksikin. Oli poikkeuksellisen kirkas ilta. Kesän jälkeinen pimeys ja kylmyys olivat jo saapuneet keskisyksyn myötä, mutta sinä yönä täysikuu valaisi kauniisti kulkijan tietä. Mies kulki kitara olallaan hiljaista pellonreunaa pitkin. Hengitys höyrysi miehen lauleskellessa itsekseen matkatylsyyden täyttämiseksi. Treenit olivat menneet mukiinmenevästi, vaikkakin pitkään. Yleensä hän sai näin myöhään kyydin kotiinsa, mutta tällä kertaa muut bändin jäsenet olivat olleet matkalla täysin vastakkaiseen suuntaan ja mies sai kävellä muutaman kilometrin hiljaista hiekkatietä itsekseen kotiin. Eipä sillä että se olisi häntä haitannut, yö oli kaunis kuun valaistessa peltoa ja metsää, usvan jo hieman noustessa kynnetyn pellon ylle. Sitä luonnon kauneutta katsoessa saisi hyvää inspiraatiota tulevan musiikin sanoituksille, jotka viimeistelisivät pitkään hiotut kappaleet. Kännykkä päästi viestäänen ja mies otti kuulokkeen korviltaan lukeakseen viestin. Vaimo se viestissä hoputteli jo kotiin, kun kello oli niin paljon ja ruokakin jäähtynyt jo aikoja sitten. "Tyypillistä" mies ajatteli hymähdellen näpytellessään paluuviestiä, että olisi jo kohta kotona. Viestin lähdettyä puhelin kilahti lähes heti uudestaan ja ilmoitti vaimon tulevan taskulampun kanssa vastaan. Jos vaikka kuu menisi pilveen, niin ei miehen tarvitsisi pimeässä haparoida. Mies poistui viestivalikosta ja näpytteli musiikin takaisin päälle ohjaten kuulokkeen takaisin korvaansa. Äkkiä hän kuuli äänen, joka ei kuulunut kyseiseen kappaleeseen. Mies tähyili nopeasti ympärilleen repäisten kuulokkeet korviltaan, jotain hän oli kuullut. Mutta ei, rauhallisen maaseutumaiseman tyypillinen hiljaisuus leijui metsän ja pellon yllä. "Ehkä se oli jokin puhelimen häiriö" hän ajatteli epävarmana ja yhä ympärilleen vilkuillen jatkoi kävelyään. Turha olisi nyt antaa mielikuvituksen laukata, vaimokin tulisi kohta vastaan ja pelästyisi vain turhaan miehensä hätäilyä. Metsässä rasahti ja sai miehen sydämen ottamaan pari ylimääräistä lyöntiä. Rasahdus jatkui, kuulostivat askeleilta jotka kulkivat pimeässä metsikössä samaa tahtia, kuin mitä mies kulki tiellä. "Kuka siellä on?" mies huusi metsään, yrittäen peittää epävarmuutensa. Hirvi se voisi ehkä olla, toivottavasti ei karhu. Niitä oli nähty viime aikoina alueella runsaasti ja ylimääräisiä kaatolupiakin oli jo jaettu kannan laskemiseksi. Tosin, niin ison eläimen luulisi aiheuttavan enemmän meteliä eteenpäin löntystäessään. Vastausta saamatta mies pysähtyi. Askeleet metsässä pysähtyivät ja tilalle tuli hiljainen rapina, kuin joku tai jokin raahautuisi lehtien ja oksien peittämää maata vasten. "Onko siellä joku?! mies huusi uudestaan. Tuonne metsään hän ei ilman lamppua menisi, suuret ja tiheään kasvaneet kuuset estivät pientä kuunvaloa valaisemasta ja maa oli täynnä juurakkoja ja kuoppia. Kännykänkään valo ei riittäisi antamaan tarpeeksi valoa, jotta vaikea kulkusessa metsässä olisi turvallista kulkea. ".puu" kuului hento ääni metsästä saaden miehen sydämen jyskyttämään toden teolla. "Kuka siellä? Oletko loukkaantunut?" Mies huhui metsään ääni jo epävarmuudesta täyttyen. "Auta.." kuului taas hento ääni pimeästä metsästä. "Oletko loukkaantunut? Vaimoni on sairaanhoitaja. Odota siellä niin haen hänet, hän ei ole kaukana" – mies huusi metsään tuntien itsensä typeräksi heti sen sanottuaan. Ei hän vaimonsa sairaanhoitotaitoja ollut vailla, vaan häntä pelotti. Minkälainen mies piiloutuisi vaimonsa taakse kun pimeästä metsästä kuuluu heikkoja avunpyyntöjä? Empien mies laski kitaransa maahan ja otti muutaman askeleen kohti metsän laitaa loikaten tien ja metsän erottavan ojan yli. Pakko hänen olisi jotakin tehdä, yö oli kylmä ja metsässä oli mahdollisesti loukkaantunut ja kohmeinen ihminen. Ääni oli niin väsynyt ja heiveröinen, ettei mies tiennyt edes oliko kyseessä nainen vai lapsi. "Tulen hakemaan sinut. Näetkö minua? Oletko jossain ihan lähellä?" "...lähellä..." Ääni tuntui kuuluvan lähes miehen vierestä joten hän otti pari reipasta askelta kohti puiden lomia ja vilkuili maahan odottaen näkevän maassa makaavan lapsen tai naisen. Mutta ketään ei näkynyt. "Missä sinä olet?" "...llä" kuului henkäys

ehkä hieman kauempaa, kuin mitä hän ensin kuvitteli. Tiheisiin oksiin törmäillen ja juurakkoihin kompastellen mies kulki eteenpäin metsään. Oksien risahteluiden ja miehen oman ähinän lisäksi ei kuulunut mitään, mikä olisi paljastanut olisiko hän jo lähellä. "Missä ihmeessä sinä oikein olet? Yritä huutaa niin kovaa kuin jaksat! Minulla ei ole lamppua, enkä näe yhtään mitään. Joudun palaaman hakemaan taskulampun jos et nyt huuda" mies huusi jo hieman ärtyneenä. Posket olivat täynnä naarmuja riipivistä oksista ja farkut olivat repeytyneet kompastelusta. Lisäksi näkyvyys oli edelleen todella huono. "Apua..." kuului taas hieman kauempaa. Kuinka perkeleessä se ääni voi kiertää näin tiheässä metsässä niin paljon, mies ajattelisi tuskastuneena. Mutta pakko oli jatkaa vielä vähän matkaa kun tänne asti oli jo päässyt. Mikäli metsä jatkuisi yhtä tiheänä, olisi hänen palattava takaisin tielle soittamaan apua ja odottamaan vaimonsa tuomaa taskulamppua. Tiheän ryteikön jälkeen tuli puuton kallioaukeama, jota kuu pääsi valaisemaan jo paremmin. Kallioita peitti synkkä sammal ja pienet heinänvarvut huokuivat pienessä tuulenvireessä. Ketään ei vielä näkynyt. Hän käveli pienen kallionnyppylän yli ja jatkoi sammaleista polkua. Ilman täytti ääretön hiljaisuus, jota voisi muutoin vain haudassa kokea. "Olen täällä..." kuului heiveröinen ääni jo lähempää. Mies otti muutaman juoksuaskeleen ääntä kohti, hänen oli pakko löytää avun tarvitsija ja soittaa apua. Vaimokin oli varmasti jo löytänyt miehen tiellä makaavan kitaran ja olisi kohta jo huolissaan kadonneesta miehestään. Äkkiä kuusten keskeltä paljastui talo. Pieni ja elämää nähnyt hirsitalo, josta voisi kai aittana ennemmin puhua. Mies pysähtyi epäröiden. Miksi ihmeessä tänne, keskelle ryteikköä ja vaikeakulkuista metsää olisi joku päättänyt hirsitalon rakentaa? Missään ei näkynyt selkeää tietä tai edes polkua joka kertoisi, mitä pitkin väki olisi taloon joskus kulkenut. Vain tummat kuuset ympäröivät rakennusta. "Tule tänne..." kuului sama pieni ääni aitan kulmalta. Mies päätti jo hetkeksi mielessään kääntyä takaisin ja juosta ryteikön poikki takaisin tielle vaimonsa luo. Tilanteessa oli jotakin outoa ja pelottavaa, sellaista jota ei haluaisi omin silmin kokea. Aitan kulmalla rapisi kun selkeästi joku siellä maassa raahautui maata pitkin. Syvään hengittäen mies päätti toimia, kuten miehen pitääkin. Totta kai tuo loukkaantunut olisi talon luona, se olisi aivan loogista. Jos sienestäjä olisi murtanut jalkansa myyränkoloon astuttuaan ja olisi raahautunut kohti taloa, koska ajatteli saavansa sieltä apua, mutta olikin vasta talolle päästyään tajunnut sen hylätyksi. Nyt hän menisi ja hakisi loukkaantuneen pois, niin päästäisiin kaikki pois tästä karmivasta metsästä. Reippaasti hän jatkoi kävelyään kohti aittaa. Askeleet rapisivat ja peittivät hieman loukkaantuneen vaikerointia, joka tuntui kuuluvan nyt selkeämmin. "No niin, ota rauhallisesti, saat minun takkini ja..." mies aloitti rauhoittelevasti päästyään kulmalle, mutta lause keskeytyi huomattuaan, ettei siellä ollut ketään. Ääni oli sieltä varmasti kuulunut, mutta ketään ei näkynyt. Huultaan hermostuneena pureskellen mies katseli peloissaan ympärilleen. Kuu oli mennyt piiloon ja kaikkialla oli nyt niin pimeää, ettei hän nähnyt enää eteensä. Jostakin päin metsää kuului rasahduksia, kuin askeleita. Samanlaisia, joita mies oli kuullut tiellä juuri ennen avunpyyntöjä. "...täällä...". Ääni kuului nyt aitan sisältä. Mutta se ei ollut enää niin vaikeroiva, vaan paljon varmempi. Miestä pelotti niin, että hän olisi voinut jo nyyhkiä kauhusta. Mihin ihmeeseen hän oli oikein joutunut? Pakoonkaan hän uskaltanut juosta, kun ei mitään nähnyt ja metsässä käveli joku tai jokin. "Ei helvetti..." -mies ajatteli kauhuissaan ottaessaan askeleen kohti aitan ovea. Kaiken muun lisäksi, ovi oli salvattu ulkoapäin kiinni, eikä mökissä näyttänyt olevan ikkunoita tai muita ovia. Mitäpä tässä enää, hän nosti hitaasti vanhan puusalvan, joka ei selkeästikään ollut liikkunut vuosikymmeniin. Kädet vapisten hän tarttui oven karmiin ja alkoi hitaasti vääntää ovea auki. Ummehtunut vanha hirsi ja sahanpuru tuoksuivat oven avautuessa yhä vain enemmän. Mies päästi jo pienen nyyhkäyksen katsoessaan pimeään aittaaan ja astui kynnyksen yli. Tuskallinen ja eläimellinen huuto täytti metsän

hiljaisuuden ja katosi sen jälkeen olemattomiin. Nainen käveli pimeää tietä pitkin itsekseen jupisten. Kello lähenteli jo puoliyötä ja aamulla olisi taas aikainen herätys töihin sairaalalle. Pilalle menneestä ruoasta hän ei jaksanut enää edes välittää, syököön mies kylmää ruokaa jos ei kotiin malttanut ajoissa tulla. Vastaan oli silti käveltävä, hiljaisella maaseutualueella oli ollut lyhyen ajan sisään useita karuhavaintoja ja yksin ilman valoa liikkuva mies ei tietenkään tajuaisi sen vertaa ympäristöään tarkkailla. Nainen oli muutoinkin jo mielessään alkanut katua tänne perämetsään muuttamista. Jatkuva hiljaisuus oli toisinaan siunaus, useimmiten taas kirus. Lähimpään naapuriin oli useiden satojen metrien matka ja ilman autoa elämä tuntui joskus kurjalta. Pihaa ja kasvimaata oli nyt paljon, mutta mitäpä iloa siitäkään oli kun ei ollut naapureita kadehtimassa ja ystäviä ihailemassa. Mutta turha enää valittaa, ison summan he olivat pankista lainanneet ”unelmien taloa” varten ja tuota jumalan selän takana olevaa unelmien taloa ei kukaan täysjärkinen heiltä pois ostaisi. Synkät ajatukset keskeytyivät, kun nainen näki maassa tutun kitaralaukun. Siinä se makasi pimeällä tiellä hylättynä, eikä miestä näkynyt missään. ”Joko se kitaraansakin unohtelee pitkin maakuntaa?” – nainen jupisi nostaessaan kitaraa maasta. Kitaran alta paljastui hänen miehensä kännykkä, soittaen yhä samaa musiikkikappaletta. Kylmät väreet nousivat pintaan ja nainen huhui hieman hermostuneena ympäriinsä. Hänen huhuiluaan mukaan lukematta oli täysin hiljaista. Nainen punnitsi mielessään, mitä hänen pitäisi tehdä. Ei ollut hänen miehensä tapaista jättää kännykkää tielle, saati sitten rakasta kitaraansa. Tietenkin mies olisi voinut poiketa tieltä ryteikköön rakkoaan tyhjentämään, mutta miksi näkisi vaivaa kun ei täällä ketään muuta liikkunut ja miksi olisi heittänyt puhelimensakin maahan? Lisäksi kukaan ei hänen huhuiluunsa vastannut. Nainen osoitteli valoa ympäriinsä jos näkisi jossakin jotain, mikä kertoisi jotakin hänen miehensä olinpaikasta. Kaikkialla oli pimeää ja hiljaista. Lopulta hän näki tien laidalla heinikossa tallautumia, jotka kulkivat ojan yli. Päätäväisestään nainen laski kitaran alas ja hyppäsi ojan yli metsikköön. ”Onko täällä ketään?” hän huusi metsään. Ei edelleen vastausta. Tuulenvire huojutti kuusten latvoja, kuin koko metsä olisi huokaissut. Nainen alkoi olla jo huolissaan. Oliko hänen miehensä loukkaantunut? Ettei hän olisi kohdannut karhua? Pelko miehestään sai naisen kulkemaan syvempään metsään. Hän ei enää huhuillut vaan kuunteli ympäristöään valppaana jos kuulisi miehensä äänen jostakin. Mutta kaikkialla oli hiljaista, vain hänen omat askeleensa katkaisivat syvän metsän hiljaisuuden. Maasto kävi yhä vain vaikeammaksi ja tuntui, ettei lampusta ollut enää mitään hyötyä. Puut olivat tiheästi ja oksat naarmuttivat naisen ihoa hänen puskiessaan eteenpäin. Hän ei nähnyt maassa kiemurtelevia juurakkoja ja kompastui niihin paiskautuen terävien risujen sekaan. ”Missä helvetissä sinä olet?” – nainen huusi epätoivoisesti. Mitä ihmettä mies oli oikein ajatellut jos hän on kulkenut tätä samaa reittiä? Oliko hän etsinyt jotakin? Kiukkuisena nainen nousi ylös ja oksia käsillään pois sysien hän jatkoi eteenpäin. Jos tämä olisi miehen käsitys hauskaasta pilasta, niin pilan johdosta saisi palkinnoksi vähintään kuukauden sohvalle nukkumisen. He voisivat nyt olla jo kotona, mikäli mies olisi pysynyt tiellä, kuten oli sovittu. Pitkän patikoinnin jälkeen puut loppuivat ja hengästynyt nainen saapui kallioaukeamalle. Pilvet olivat peittäneet kuun ja koko aukea oli pimeä, lukuun ottamatta taskulampusta tulevaa valon kajoa. Ympärilleen epäluuloisesti vilkuillen nainen jatkoi eteenpäin ja liukastui märällä kalliolla. Hän kaatui kivuliaasti iskien olkapäänsä ja vaikeroi maassa kipuaan ja yhä kasvavaa kiukkuaan. Tämä ei ollut enää hauskaa. Kuin joku olisi kuullut hänen ajatuksensa, jostakin kuului vaimeaa naurattelua. Nainen henkäisi pelästyneenä ja nousi kiireesti ylös. Hän osoitti valollaan ympäriinsä etsien naurajaa, mutta ketään ei näkynyt. ”Pojat hei... oikeasti nyt ei naurata. Tulkaa esiin niin mennään kotiin” – nainen huusi ääni väristen. Jos tämä sittenkin olisi vain

hänen miehensä ja tämän kavereiden käsitys hauska pilasta vaimoparalle. Pimeydestä kuului rasahdus ja toinenkin. Kuin joku olisi puiden lomissa ottanut paremman seisoma-asennon katsellessaan naisen pelokkuutta. Perään kuului taas vaimea naurahdus. Naisen mieleen alkoi hiipiä varmuus siitä, ettei kyse ollut hänen miehensä järjestämästä pilasta. Pelloissaan hän kulki reippaasti eteenpäin. Hänen miehensä oli pakko olla täällä jossakin, kunhan löytäisivät toisensa, niin voisivat yhdessä päästä metsän läpi kotiin. Vastaan tuli vanha aitta. Nainen valaisi aitan seinämiä taskulampulla, yrittäen nähdä miehensä jossakin. Ketään ei näkynyt, vain vanhat, harmaantuneet hirsiseinät, sekä sammalta kasvava katto. Kellertävät kuolleet heinäkorret kasvoivat pitkin aitan maarajaa. Hän oli jo kääntymässä pois, kun kuuli miehen korahduksen jostakin läheltä. "Sinäkö siellä?" nainen huudahti. Vastaukseksi hän sai epämääräistä ääntä, kuin yskimistä, mutta ei silti yskää. Ääni tuntui kuuluvan aitan sisäpuolelta. Hitaasti, samalla ympärilleen vilkuillen nainen käveli kohti aitan ovea. Lamppunsa valossa hän näki, että salpa oli paikoillaan ja epäili, että mahtoiko ääni sittenkään tulla sisäpuolelta. Oveen ei selkeästi ollut koskettu pitkiin aikoihin. Vastauksena epäröintiinsä hän kuuli jälleen epämääräistä ääntä aitan oven takaa. Se oli takuulla hänen miehensä. Välittömästi nainen nosti vanhan puusalvan ja lävyytti oven auki ruosteiset saranat kirskuen. Näky hänen silmiensä edessä oli jotakin sellaista, ettei hän kyennyt edes huutamaan kauhusta. Aitan lattialla makasi hänen miehensä, tai niin hän pystyi vain maassa lojuvista vaatteista pääättelemään. Mies oli nyljetty ja irtonainen nahka oli siististi viikattu miehen viereen. Silmät liikkuvat, joka paljasti miehen olevan yhä elossa. Vaimea nauru kuului jälleen ja nopeat askeleet lähestyivät aitan ovea.